

El fragment

Dm, 6/09/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

En el prefaci del darrer llibre de Xavier Melloni: *Vers un temps de síntesi* (Fragmenta editorial), l'autor diu que «som fills del fragment, però el fragment no ens inquieta perquè l'alternativa de les grans moles compactes no ens atrau ni ens convenç [...]. Amb els fragments, en canvi, es poden fer mosaics i vidrieres que insinuïn l'Invisible sense saturar».

Només cal tenir oïdes per sentir aquestes veus profètiques que segueixen el fil d'Ariadna, teixit pels que ja anunciaven la mort d'un *cert* Déu, i un segle XXI místic, gràvid d'experiència. Són veus de vegades difícils d'entendre —acostumats com estem a arguments esquistats i a pensament camforats— que ens parlen en un llenguatge cantellut, farcit de paradoxes —com el dels místics—, que ens passen per la fràgil frontera de l'heterodòxia, cansades d'encabir-se en un paisatge parcel·lat on no hi ha cabuda per a l'abim, per al buit, per a la plenitud de la vida.

El fragment té tantes possibilitats com fragments: iinfinite! però ens fa por, perquè no ens protegeix sinó que ens repta, no ens respon sinó que ens interpel·la, no ens culpabilitza sinó que ens co-responsabilitza. Els temps canvien i de grat o per força ens haurem de desenganxar de les parets fosques de les coves de Plató, de les grans moles compactes que ens alleten com a nadons. Potser caldrà sortir a fora i reconèixer la llum que trasllueix el calidoscopi, deixar-nos transformar per una realitat que s'anuncia quàntica, compartir un punt de trobada entre el cel i la terra on del fragment puguem fer-ne un mosaic.